

Moč krščanske vere.

Solnce je že davno zatonilo za goré in temna noč se je razprostrla po zemlji. Dnevni vriš je umolknil, le zdaj pa zdaj se začuje še kak pes ali pa ukajoči glas čmerikave sove, ki vznemirja nočno tišino. Ljudjé, ki so se malo poprej še tako veselo gibalí po poljih in livadah, zahvalili so se Bogú, da so zopet jeden dan srečno preživelí, in po prošnji za srečno noč polegli so se spat. Vse je tiho in mirno. Samo divje, svetlobe se boječe zverí in pa krvožejni razbojnikí, ki sebe in svoja črna dela skrivajo pred belim dném, zapuščajo svoje brloge in skrivališča. Mesec se je že podal na svoje nočno potovanje, ter je začel sipati srebrne trakove po dolinah in planinah, a kmalu ga zagrnejo oblaki, katere raznaša veter sem ter tjà po nebesnem oboku. Tudi v samostanu čestitih oo. frančiškanov so že nehale večerne molitve; luči so ugasnile in samostanci so odšli vsak v svojo celico. — Nu odkod dohaja ta toliko mili glas na naše uhó? To je zvon iz samostanskega zvonika, ki se tako milo razlega po dolini. In čímu zvoní, zdaj tako pozno po noči? Saj še ni dolgo, kar so se razšli pobožni redovnikí. — Ne vemo čímu ravno zdaj poje samostanski zvon, in to tako milo, kakor da bi klical nebó na pomoč.

V cerkvi se zdaj prikaže luč, in kmalu vidimo na cerkvenem pragu malega dečka s svetilnico in zvončkom v roci, a za njim stopa duhoven s sveto popotnico na prsih, katero nese necemu bolniku, da mu okrepča dušo za daljni pot v večnost — to je naznanjal samostanski zvon v poznej noči, zato je tudi tako milo pel. Prekrasen vam je to pogled, kadar v temnej noči, ko vse tiho in mirno počiva, ter povsod kraljuje svetí mir, skrbni duhovni pastir potuje k svojej vernej ovéici! Takrat se mi zdi ves svet, kakor kaka velika lepa cerkev; jasno nebó nad nami se mi zdi oltar, na katerem plamtí na milijone svetlih zvezdic, in lahni ponočni vetrčki se mi zdé, kakor šepetanje nevidnih pobožnih duš, ki molijo Boga v presvetem zakramentu. Nu otroci, idimo tudi mi s sklenjenimi rokami v pobožnej molitvi za duhovnim pastirjem in njegovim vodnikom.

Deček v belej obleki stopa kakor angelj pred duhovnim pastirjem, šep-tajoč molitvico, katero le zvončkov glas včasih malo prekine, ter pripravlja tako pot svojemu Bogu, katerega nosi duhovnik v podobi kruha za njim. Luč v svetilnici, katero nese deček v roci, kaže nam visocega, sivega starčka, katerega je starost že nekoliko upognila. Zdaj jo zavijeta obá v samotén gozd. Čudni občutki se polasté človeške duše, kadar v tihej mirnej noči hodimo po širokem samotnem gozdu; zdi se nam, kakor bi prišli v ves drugačen svet. Ponočno solnce: blede mesec veličastno plava po nebésnem oboku, ter razliva svoje srebrne trakove skozi košata drevesa na zemljo, in da-si povsod vlada grobna tišina, zdi se nam vendar, kakor da bi neko tajno življenje oživljevalo mirno noč. Vrhovi dreves se pripogibajo, kakor bi hoteli vedeti, kaj se godi tukaj doli pod njimi, veje šumé, kakor bi se razgovarjale o stvaréh, ki so jih videle po dnevi, in tu in tam se jim oglašá iz sladkih sanj prebudivša se drobna ptičica.

Naša popotnika jo udarita po bližnjem potu, da bi poprej prišla do ubozega bolnika, kateri že težko čaka namestnika božjega, da mu okrepča

dušo in utolaži nemirno vest. Ali kaj je dečku, da se tako boječe in plaho ozira po samotnem gozdu? Znabiti ga strašijo senčnate podobe dreves in grmovja, ki jih dela mesečina? Praznih strahov se deček ne boji, ker bil je v šoli starega duhovnika, in je dobro vedel, da vse, kar ljudje pripovedujejo o strahovih, so le prazne kvante in čenčarije. Tega se tedaj deček ni bal, ali slišal je že večkrat, da se ravno v tem gozdu klatijo siloviti razbojniki, ki napadajo tu memoidoče ljudi, ropajo jih in ubijajo. Častitljivi duhovnik, videč dečkovo bojzljivost, jame ga izpodbujati, rekoč: „Le hitro naprej, da ne zamudiva; ne boj se, ljubi moj, razbojniki nama ne storé nič žalega, ker čeravno nosiva največji zaklad tega svetá s seboj, vendar nimava ničesar, kar bi bilo razbojnikom všeč. Mi dva služiva Bogu, zato je pa tudi najino življenje v njegovih rokah; njemu se priporočiva in ni se treba bati, da bi se nama kaj žalega zgodilo.“ To rekši je začel častitljivi starček moliti in deček za njim. Tako prideta iz samotnega gozda do nečega klanca, kjer je bilo popolnoma temá, ker mesec ni mogel s svojo svetlobo do njega. Deček povzdigne svetilnico ter pozvoní z zvončkom, ali glej! v tem hipu se začuje strašen glas: „Stojta!“ Prestrašeni deček skoči na stran, ali čvrstej roki razbojnikovej se ne izmakne, ker ta ga je že zgrabil za vrat in zavihtí velik oster nož nad njegovo glavo. Dečku pade zvonček iz rok, a svetilnico obdrži še v roki, takó, da mu je bilo mogoče razločiti divje obraze treh silovitih razbojnikov. Najstarejši drži dečka za vrat, a druga dva gresta z golima nóžema naravnost proti duhovniku. Ali glej čuda! Razbojnika stopivša pred častitljivega starčka, obstaneta ter ga plaho gledata. A duhovnik jih nato tako pozdravi: „Kaj bi radi od naju, in zakaj nama ne pustite dalje, ker vidite, da se nama zeló mudi? Midva vam gotovo nečeva in tudi ne moreva škodovati. Posvetnega blagá, srebra niti zlata nimava, a to, kar imam, rad vam dam in to je: blagoslov božji!“ Te besede izustivši, blagoslovi jih s presvetim rešnjim telesom. Razbojniki se popolnem izpremené, in kakor da bi jih neko nebeško razsvetljenje navdalo, padejo na kolena, pobožno sklonijo svoja čela, križajo se in trkajo na prsi. V tem se prikaže mesec izza temnega oblaka in razsvetlí ta prizor. Razbojniki mahajo z rokami, ter dajejo našima popotnikoma znamenje, da naj gresta svoj pot dalje. Duhovnik vidéč to naglo izpremembo, začne jih nagovarjati na pokoro in to ne brez vspeha. Razbojnikom se vidi, da jim duhovnikove besede segajo globoko v srcé in da se jim vest izbuja iz dolzega trdega spanja, ali ubogi in zastarani grešniki ne morejo niti besedice izpregovoriti, vest jih peče in skesano upognejo glavé.

Duhovni starček bi jim rad še dalje govoril na srcé, da bi jih pripravil k pokori, ali dolžnost ga kliče k bolniku, zatoorej jih mora popustiti, priporočivši jih neskončnej milosti dobrega Bogá. Toda starček moli ves pot in prosi v gorečej molitvi milostivega Boga, da bi se usmilil skesanih hudodelnikov ter jih pripravil zopet na pravi pot.

Iz osodepolnega gozda prišedši, ugledata luč v bornej kóči ubozega bolnika. Težko ju je bolnik že pričakoval, kajti dušne rane mnogo bolj sklé nego telesne, in duši, ki prehaja iz tega v drugi svet, treba je tolažbe in svetega pokoja.

Duhovnik opravi svoje sveto opravilo, in bolnik je vsaj na duši zopet zdrav. Trudna naša popotnika odpeljejo dobri ljudjé zopet nazaj v samostan,

a bolnika položé kmalu v hladen grob, kjer nehajo vse bolečine in trpljenje tega svetá. V samotnem gozdu in okolici ni bilo nikoli več slišati o razbojnikih, o katerih se je poprej toliko govorilo. Pripoveduje se, da so jih videli na mnogih božjih potih in daljnih krajih, kjer so si izprosili milost od Bogá in sveti mir, ter tako postali zopet dobri in pobožni ljudje.

Zdaj vas vprašam, otroci, kaj je duhovnega staréka gnalo, da je tako natanko in vestno izpolnjeval svoje dolžnosti in to tudi po noči, ko že vse mirno in sladko počiva? Kdo je dal bolniku na smrtnej postelji tolažbo in pravi dušni mir, ko ga je vest najbolj pekla pred odhodom iz tega svetá? Kdo je krvoločne razbojnike tako hitro zmagal, da so kakor krotke ovce popadali na kolena, ter so svoje pregrešno življenje tako naglo zamenili s pobožnim? Otroci, povejte, odkod vse to, ako ne iz studenca — prave krščanske vere?

Mladinoljub.

Kralj in oglár.

V sila davnem času je bil kralj, ki je dobro vedel, da se kraljeva sreča samo takrat dá najbolje utemeljiti, ako so vsi narodi zadovoljni in svojemu kralju pokorni. Da-si je kralj vse to dobro vedel, vendar se ni posluževal v ta namen primernih pripomočkov. Kralj se postara, onemore in zeló nevarno izbolí. Bolezen je postajala od dné do dné hujša in njegovi najboljši zdravniki so imeli le malo upanja, da bi se kraljevo stanje zboljšalo, ako Bog sam s kakim posebnim čudežem ne pomaga. — Necega dné je bilo kralju naznanjeno, da v gozdu daleč daleč od mesta živi star puščavnik, ki se posebno dobro umeje na različna zdravila, ter je že mnogim bolnikom rešil življenje. Kralj takój pošlje svoje služabnike do starega puščavnika, ki ga tudi pripeljejo k bolnemu kralju. Puščavnik stopivši h kralju, preišče njegovo bolezen, potem odkima z glavó in reče: „V velikej smrtnej nevarnosti si že, o kralj! Vendar poznam jedini pripomoček, ki te še reši smrti in ti ohrani življenje. Poslušaj me tedaj in zapomni si: Ako na svoje golo telo oblečeš srajco popolnem srečnega človeka iz svojega kraljestva, potem ne bodeš še umrl in vladal boš svoje ljudstvo v sreči in zadovoljnosti.“

Kralj pošlje služabnike na vse strani svojega kraljestva, da bi poiskali popolnem srečnega človeka in mu prinesli njegovo srajco. Služabniki se podadó najpred v mramorne palače plemenitnikov ter vprašajo vsacega posebej, da li se čuti popolnem srečnega. Toda kraljevi služabniki dobé od vsacega le nasprotni odgovor. Jedni jim pravijo, da mnogo plemenitažev uživa večje spoštovanje od kralja nego oni; drugi zopet, da jim kralj ne odkriva toliko prijateljstva, kakor si ga zaslužijo; a tretji: da niso tako zdravi in čvrsti, kakor bi si želeli. Vsak ima nekaj, kar ga dela nesrečnega in nezadovoljnega. Pri plemenitažih v mramornih palačah ne opravijo kraljevi služabniki ničesar in žalostni se podadó dalje, da bi poiskali popolnem srečnega človeka. Na svojem potovanji se navrnejo k bogatinom in drugim veljakom v državi. Ali tudi pri teh ne najdejo nobenega, ki bi bil popolnem srečen in zadovoljen s svojo osodo. Tu je drug družemu zavidal njegovo srečo in blagostanje. Vsak bi bil rad prvi in najveljávnejši v državi. — Zdaj gredó kraljevi služabniki do meščanov, obrtnikov in poljedelcev. A tudi pri teh niso dobili, česar so